

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Biblický kvíz
Humor
pouštních
otců

Myšlenky
před
svatostánkem

Evangelii
Gaudium

Setkání

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřehovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Kája Krejčí,
Jiří Střebešovský,
jáhen Martin.

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

náklad

230ks výtisků

Slovo redaktorů

Milí farníci,
přinášíme velikonoční číslo a věříme, že ve vašich srdcích je již kámen odvalen. Děkujeme všem, kdo přispíváte do našeho časopisu a spoluutváříte ho, a těšíme se na **další uzávěrku 28. 5.**

Lucie a Dominik Grůzovi

Duchovní slovo

Milí farníci,
jak jistě víte, připravuji se na kněžské svěcení a také na primici, což s sebou nese různé organizační starosti. Nedávno mi ale můj zpovědník správně připomněl, že nejdůležitější je pro mě v této souvislosti příprava duchovní. Myslím, že je tomu podobně i s našimi Velikonocemi, které se rychle blíží. Ve Svatém týdnu si totiž připomínáme a znovuprožíváme hlavní události našeho vykoupení. A tak více než uklidit, nakoupit a napéct – což je dobré – je důležitá naše duchovní příprava. „*Toto jste měli dělat a tamto nezanedbávat,*“ řekl Ježíš farizeům v podobném kontextu (Mt 23,23).

Snažme se proto opravdu připravit. Zdvojnásobme svoje úsilí o osobní obrácení, které patří k postní době. Jdeme ke svaté zpovědi a připravme si ji dobře: tak, aby byla stručná, úplná a upřímná. Zažijme na sobě zázrak Boží milosrdné lásky. Vždyť On dal svého jednorozeného Syna za každého z nás! I kdybys byl jediný na světě, Ježíš by neváhal za Tebe zemřít! Zemřel a byl pohřben, ale třetí den vstal skutečně z mrtvých a dává nám darem svůj věčný život.

„*Vy všichni, kteří jste pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli*“ (Gal 3,27). Ve svátosti smíření máme příležitost znovu se obléci v Krista, obnovit krásu své duše, která se ve křtu stala z Boží dobroty novým stvořením.

V modlitbě nyní zvláště mysleme na naše katechumenky, které přijmou křest v naší farnosti o těchto Velikonocích. Bude to největší den jejich života! Přijměme je srdečně do svého společenství a budme jim po celý život opravdovou rodinou, jak si to přeje náš Pán!

Jeho pokoj a radost ať přebývá ve vašich srdcích! Ať vás naplní svým svatým Duchem, abyste mu byli svědky ve světě, který On tolik miluje, ale který jej tak málo zná!

K tomu vám vyprošuje Boží požehnání

jáhen Martin

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Velikonoční program bohoslužeb
Duchovní hudba
- 3 Myšlenky před svatostánkem
Pozvánky
- 4 Setkání
Přečtěte si
- 5 Svatá Alžběta Uherská
Humor pouštních otců
- 6 EVANGELII GAUDIUM
exhortace papeže Františka
- 9 Biblický kvíz
- 11 Noe

Velikonoční program bohusložeb**17.4. Zelený čtvrtek:**

18:00 – mše svatá
 19:00 – 23:00 možnost soukromé adorace
 23:00 – 24:00 společná adorace

18.4. Velký pátek:

od 9:00 možnost soukromé adorace
 15:00 Křížová cesta
 18:00 Velkopáteční adorace

19.4. Bílá sobota

od 9:00 možnost soukromé adorace
 20:00 Velikonoční vigilie

20.4. Neděle velikonoční:

8:00, 9:45 mše svatá

21.4. Pondělí velikonoční:

8:00, 9:45 mše svatá

Duchovní hudba**Čtvrtek 17.4. 2014 v 18:00 hod. - Zelený čtvrtek**

Pojďme s radostí
 Adoramus te Christe
 In monte Oliveti
 De nocte iremos

Čtvrtek 17.4. 2014 v 23:00 hod. - Adorace

Per crucem
 Zůstaňte zde
 Nada te turbe
 Salvator mundi
 Ave crux
 Spiritus Jesu Christi
 Nunc dimittis
 Daruj nám, Pane, svůj pokoj

Pátek 18.4. 2014 v 18:00 hod. - Velký pátek

O Bone Jesu
 Per Crucem tuam
 Soudce všeho světa, Bože

Sobota 19.4. 2014 v 20:00 hod. - Bílá Sobota

Nové narození
 Přijímám
 Hymna Velkého Jubilea
 Aleluja (kancionál)
 Haleluja, sláva

TVÉ SVATÉ RÁNY

Na kříži krvácí svaté rány,
 do klína Matky pak tiše jsou dány.
 Horkou krví smýváš hříchy,
 Beránku nevinný, tolik zraněný, tichý.

V hrobě jak v lůně dlí spící
 rány tvé svaté. Buď' vzkříšen, Milující!
 Horkou krví smýváš hříchy,
 Beránku nevinný, tolik zraněný, tichý.

Hle, nastává spojení „v manželství
 dána“.

Hle, jsme církve Nevěsta do sedmi
 ran vdána.

Horkou krví smýváš hříchy,
 Beránku nevinný, tolik zraněný, tichý.

Milované dítě, vlož prst do pašijových
 ran!

Pochop, člověče, jaký to úžasný plán.
 Horkou krví smýváš hříchy,
 Beránku nevinný, tolik zraněný, tichý.

Vzkříšený KRISTUS víru nám dává,
 že smrt Božím ranám se vzdává.
 Horkou krví smýváš hříchy,
 Beránku nevinný, tolik zraněný, tichý.

K.K

MARIE

Nevnímaš dav po cestě na Golgotu
 tě míjející.
 Ani rány kladiv, hřeby do dřeva kříže
 vbíjející.
 Nenaříkáš, schoulena v hloučku žen,
 když z výšin kříže slyšíš sten.

Ustává tlukot tvého srdce i nádech
 plíc.
 Nemůžeš být smutkem mrtva víc.
 S láskou a vděčností se stále více
 skláním,
 když tajíš svůj pláč každým svým
 pousmáním.

Duchovní hudba

Neděle 20.4. 2014 v 9:45 hod.

Zmrtvýchvstání Páně (Boží hod velikonoční)

Josef GRUBER (1855-1933): MISSA FESTIVA opus 14
 Carl R. CRISTINUS (1843-1904): HAEC DIES opus 69
 Jan Nepomuk ŠKROUP (1811-1892): TERRA TREMIT
 W. A. MOZART (1756-1791): AVE VERUM CORPUS
 Zdeněk HATINA (1941): VESEL SE, NEBES KRÁLOVNO
 Karel NANKE (1768-1831): ALELUJA ...

Neděle 27.4. 2014 v 9:45 hod. **2. velikonoční** (Božího milosrdenství)

František PICKA (1873-1918): MISSA BREVIS C-dur op. 43
 Ó, SALUTARIS HOSTIA op. 33 č.3
 Bed. Ant. WIEDERMANN (1883-1951):
 OSLAVUJ PÁNA - ALELUJA

Neděle 8.6. 2014 v 9:45 hod. **Slavnost Seslání Ducha svatého**

Vojtěch ŘÍHOVSKÝ (1871-1950): ČESKÁ MŠE opus 74
 P. Karel BŘÍZA (1926-2001): MODLITBA K DUCHU
 Leopold MĚCHURA (1804-1870): AVE MARIA

Účinkují: sólisté – chrámový sbor - orchestr - varhany

Řídí: Zdeněk HATINA – ředitel kůru

Myšlenky před svatostánkem

Vroucně si přeji, aby ses podobala mé Matce. S láskou tě pozoruji, když pracuješ jako Ona. Tvé nejobyčejnější práce jsou požehnáním pro ty, kteří to potřebují. Její věrná láska pod křížem předznamenala mé slavné vzkříšení. I tvoje láska pro mne hodně znamená. Zůstaň nenápadná, pokorná. Já tě stále vidím. Co na tom, že tě druzí přehlížejí. Neboj se. Povedu tvé kroky neochvějně dál a dám ti pocítit svou blízkost v potřebách tvého srdce. Nežeň se úprkem do cizích náručí. Rozlišuj, dá ti to můj svatý pokoj. Co na tom, že nejsi první. V modlitbě a v naší lásce, v dané chvíli jsme jen TY a JÁ. Nenech se ovlivnit tvrdostí některých srdcí a podivuhodností her, které lidé spolu rádi hrají. Měj je ráda a modli se za ně. Když budeš „poslední“, já tě vždy uvidím a budeš mi milejší. A jako své Matce jsem dal darem Ducha svatého, tak i tobě Ho dám, budeš-li se držet mých přání.

Ano Pane, zde jsem a chci Ti všechno obětovat za spásu těch, kteří Tě opustili i za ty, kteří Tě již následují. Být jako Maria je krásné, i když ji tolik lidí vůbec pravdivě nezná, a proto ji raději odmítá. Děkuji Ti a prosím Tě, veď mě stále podle Otcovy vůle do blaha Nebe.

AMEN.

Pozvánky

27.4.

Srdečně Vás a hlavně děti zveme na KARNEVAL! Proběhne 27.4. od 14:00 ve farním sále! Určitě přijďte!

8.5. Pojdte na farní výlet!

Více informací v kostele

23.5. Bude Noc kostelů!

5.-11-5. Týden modliteb za duchovní povolání

27.5. Den vzájemných modliteb naší farnosti a bohoslovců olomouckého kněžského semináře.

SETKÁNÍ

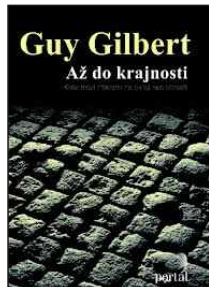

Když míjím cestou do zaměstnání kamennou sochu Panny Marie stojící u zábrdovického kostela, často k ní vzhlednu, abych viděl, jakou má právě náladu. Někdy se dívá zasněně směrem k řece, jindy se usmívá, někdy je znát v její tváři nespokojenost. Dnes se pohroužila hluboce do sebe. Snad je to tím, že je středa, den před Zeleným čtvrtkem. Scházím po břehu až dolů k řece, protože mě zaujal houf drobných rybek plovoucích proti proudu řeky. Jsou jich desítky. Spolu se mnou je pozoruje mladá žena s malým chlapcem.

„Vidíš ty krásné rybky?“ Mazlivě ho hladí a lehce přidržuje, aby nesklouzl do řeky. Její opatrnost je na místě. Pohyby chlapcova těla a mimika jeho obličeje prozrazují postižení. Sleduji, jak se dosud nepřítomný chlapcův zrak při pohledu na hejno rybek začíná probírat s poněkud zvláštním světlem v očích. Po chvíli společného sledování ryb na mě chlapec pohlédne a z jeho úst se nečekaně vydere ostrý výkřik: „Veselé Velikonoce!“ Žena překvapeně chytá chlapce za ramena, tiskne ho k sobě a vydechne s úžasem v hlase: „On prakticky nemluví a s cizím už vůbec ne!“ Bere chlapce za ruku a ještě se za mnou ohlíží, když po chvíli společně odcházejí. Zamyšleně hledím za nimi. Asi tomu chlapci nepřípadám cizí. Vždyť i mně byl jeho pohled povědomý.

JS

PŘEČTĚTE SI:

Guy Gilbert: AŽ DO KRAJNOSTI

Co odpovědět znásilněné dívce, která požaduje potrat?

Jak se postarat o mladé provinilce bez domova? Jak je vracet po návratu z vězení k normálnímu životu? Jak jim zprostředkovat základní lidské hodnoty, když je nikdy nepoznali? Na podobné otázky odpovídá G. Gilbert ve své knize i při své práci s mladými. Jít až do krajnosti pro autora znamená bez přestání sledovat chaotický běh mladého člověka, ale především to znamená jít až do krajnosti neúspěchu, jak říká autor knihy, francouzský kněz Guy Gilbert, působící mezi mladými lidmi, kteří se ocitli na okraji společnosti. Stejně jako v knize Bratr vyvržených dává nahlédnout do osudů dětí z ulice a popisuje smutné důsledky lidské krutosti. Stáváme se svědky zážitků party „jeho kluků“ při prázdninových pobytech na statku v Provence, při cestě do Afriky nebo na pouti do Čenstochové. Jeho knihy se staly v mnoha zemích bestsellery a oslovují tisíce čtenářů nejen z řad církve. P. Guy Gilbert (*1935) je francouzský kněz a pedagog. Proslavil se svou prací s delikventní mládeží, svým nakažlivým nadšením pro člověka i Boha i svým originálním vzezřením. Od začátku sedmdesátých let 20. století pracuje v Paříži, kde se specializoval na práci s mladistvými delikventy. Se svými svěřenci založil farmu v jižní Francii, kde se snaží mladé lidi znovu začlenit do společnosti prostřednictvím práce, nalezením vlastní sebeúcty, kontaktem se zvířaty a s přírodou. Ve Francii vydal třicet knih.

Vydalo KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Svatí, jejichž ostatky máme uloženy v oltáři

SVATÁ ALŽBĚTA UHERSKÁ - DURYŇSKÁ

* 1207 hrad Sáros Patak

+ 1231 Marburg

Narodila se jako dcera uherského krále Ondřeje II. a byla ve čtyřech letech zasnoubena Ludvíkovi, synu durynského lankraběte; vychována byla na hradě Wartburgu pod vedením své budoucí tchyně Sofie. Kouzlo a cizokrajný temperament získaly dítěti brzy náklonnost rodiny i přátel; se snoubencem Ludvíkem, starším o sedm roků, ji spojovala srdečná láska. Když dorůstala, pozorovala ji Sofie s neklidem. Alžběta uprostřed nejživější hry najednou přestala –

z lásky k Bohu, jak říkala – a také její chování k lidem a dětem níže postaveným zaráželo. Byla k nim dobrá, jako by byla s nimi spřízněna. U dvora váženého lankraběte budilo pohoršení i to, že milovala divokou jízdu na koni, zatímco se od ní očekávalo zdrženlivé chování šlechtické slečny. Ve čtrnácti letech se provdala za Ludvíka a jejich šťastné manželství trvalo šest let. Tehdy v církvi zářilo oslnivé světlo Františka z Assisi a Alžběta toužila prožívat františkánský ideál. V době, kdy Ludvík bojoval po boku císaře Fridricha II., věnovala se s láskou chudým a výchově svých tří dětí. Když její muž odjížděl na křížovou výpravu, doprovázela ho dva dny, nemohouc se od něho odloučit. Tím větší rána pro ni, když pak přišla zpráva, že zemřel v Itálii na mor. Zvolala: „Ach Pane Bože, teď je pro mě celý svět mrtvý!“ Odešla dobrovolně potají z Wartburgu a usadila se v Eisenachu. Pozdější doba, která nemohla pochopit, že by mohla kněžna tíhnout celým srdcem k chudobě a k ubohým tohoto světa, měla za to, že byla z hradu vyhnána. Žila ve františkánské chudobě, nalézajíc oporu v papeži Řehoři II., který jí ještě jako kardinál daroval plášť světce z Assisi. Svěřil jí péči a vedení Konráda z Marburgu. Byl to vážný, svatou horlivostí prostoupený kněz, jenž sám žil také v chudobě a v přísné askezi, ale o jehož výchovném postupu k Alžbětě lze mít pochybnost. Pro malé provinění ji bičoval, a kde v ní objevil nějaký přirozený sklon, snažil se ho udusit. Nakonec ale i jemu působilo starost, jak udržet její františkánský zápal v únosných mezích. Psal po její smrti papeži: Prosila mě se slzami v očích, abych jí dovolil jít ode dveří ke dveřím a žebrat.

Ze svého vdovského jmění založila Alžběta v Marburgu špitál a sloužila tam jako ošetřovatelka v šedém oděvu dcery třetího řádu svatého Františka, brala na sebe práce, které nikdo nechtěl dělat. Zemřela po krátké nemoci. Až do poslední chvíle zůstávala dětsky veselá a své družky ještě utěšovala.

HUMOR POUŠTNÍCH OTCŮ

Starce navštívil mladý bratr a obrátil se na něho slovy: „Abba, rád bych, abys mi obstaral lebku. Budu tak moci lépe rozjímat o pomíjivosti života a dokážu se snáze soustředit na modlitbu.“ Stařec slíbil, že mu prosbu splní, a protože nebral nic na lehkou váhu, přinesl onomu bratru ne jednu, ale hned dvě lebky. Ten se ho ptal: „Abba, proč jsi mi přinesl dvě?“ „Abych zdvojnásobil tvou zbožnost. Vidíš, bratře, to jsou dvě lebky svatého Athanasia: jedna je z doby, kdy byl mlád, druhá, když už byl starcem...“

Bratři, kteří si vybudovali své cely až na nejvzdálenější hranici pouště Skétis, našli jednoho dne u plotu košík a v něm maličkého plačícího černouška. Pravděpodobně ho tam odložila karavana Etiopců, kteří táhli okolo. Bratři, velice pohnuti tím nečekaným darem nebes, se snažili dítě co nejlépe živit a vychovávat. Zdálo se, že všecko půjde dobře, ale jednoho dne řekl jeden z bratří starostlivým hlasem: „Bratři, je nutně třeba, aby se aspoň jeden z nás rychle naučil etiopsky.“ „Ale proč?“ ptali se udiveně bratři. „Protože dítěti bude zanedlouho rok a začne mluvit. A nikdo z nás přece nezná jeho rodnou řeč.“

Jeden roztržitý mladý bratr byl svým starcem poslán do Alexandrie. „Běž k lékárníku Eristovi a popros ho, aby ti prodal kilo paměti.“ Za několik dní se mladík vrátil s prázdnými rukama. „Abba, lékárníkovi právě paměť došla. Ale prosil, abych ti vyřídil, že má pro tebe deset kilo trpělivosti.“

EVANGELII GAUDIUM – exhortace papeže Františka

1. Radost evangelia naplňuje srdce i život těch, kdo se setkávají s Ježíšem a kdo se od Něho nechávají vysvobodit z hříchu, smutku, vnitřní prázdnoty a osamění. S Ježíšem Kristem se vždycky rodí a obrozuje radost. V této exhortaci se obracím k věřícím křesťanům, abych je vyzval k nové etapě evangelizace vyznačující se touto radostí a ukázal putující církvi cesty příštích let.

I. Radost, která se obnovuje a sděluje

2. Velké riziko nynějšího světa s jeho rozmanitou a dotěrnou konzumní nabídkou je individualistický smutek, který prýští ze zpohodlnělého a lakomého srdce, z chorobného dychtění po povrchních rozkoších a z izolovaného vědomí. Když se vnitřní život uzavře do vlastních zájmů, není už prostor pro druhé, nemohou už vstoupit chudí, nenaslouchá se Božímu hlasu, nezakouší se již radost z Jeho lásky a nerodí se nadšení pro konání dobra. I věřící jsou ohrožováni tímto jistým a trvalým rizikem. Mnozí do něj upadají a stávají se rozmrzelými a nespokojenými lidmi bez života. Toto není volba důstojného a plného života, toto není touha po Bohu, toto není život v Duchu, který pramení ze srdce vzkříšeného Krista.

3. Zvu každého křesťana, ať už je kdekoli a v jakékoli situaci, aby dnes obnovil svoje osobní setkání s Ježíšem Kristem nebo alespoň přijal rozhodnutí nechat se od Něho potkat a denně Jej bez ustání hledat. Nikdo nemá sebemenší důvod myslet si, že se jej toto pozvání netýká, protože „nikdo není vyloučen z radosti, kterou přinesl Pán“. Kdo riskuje, nebude Pánem zklamán, a kdo učiní malý krůček směrem k Ježíši, objeví, že On už jeho na příchod čekal s otevřenou náručí. Toto je chvíle, kdy je třeba říci Ježíši Kristu: „Pane, nechával jsem se oklamávat, tisícero způsobů jsem unikal před tvou láskou, ale nyní jsem znovu zde, abych obnovil svoji smlouvu s Tebou. Potřebuji Tě. Vysvobod' mne znovu, Pane, přijmi mne opět do své vykupitelské náruče.“ Tolik dobrého se nám dostává, když se k Němu vracíme poté, co jsme bloudili! Znovu naléhám: Bůh nikdy neochabuje v odpouštění, jsme to my, kdo ochabujeme v žádosti o odpuštění. Ten kdo nás vyzval odpustit „sedmdesát sedmkrát“ (Mt 18,22), nám dává příklad. On odpouští sedmdesát sedmkrát. Vrací

se, aby nás znovu a znovu bral na svá ramena. Nikdo nám nebude moci odejmout důstojnost, kterou nám uděluje tato nekonečná a nezlomná láska. S jemnocitem, který neklame a vždycky umí vrátit radost, umožní nám pozvednout hlavu a začít znovu. Neutíkejme před Ježíšovým vzkříšením, nikdy se nevzdávejme, ať se děje, co se děje. Nic nás nemůže hnát kupředu více než Jeho život!

4. Knihy Starého zákona nabídl radost spásy, jež se měla naplnit v mesiášské době. Prorok Izaiáš se obrací k očekávanému Mesiáši radostným pozdravem: „Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost“ (9,2). A povzbuzuje obyvatele Siónu, aby jej přijali písní: „Zpívej a jásej!“ (12,6). Toho, kdo jej už spatřil na obzoru, prorok vybízí, aby se stal poslem pro druhé: „Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně

svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst“ (40,9). Celé stvoření se podílí na této radosti spásy: „Jásejte, nebesa, plesej, země, radostně se veselte, hory, neboť Hospodin těší svůj národ, smilovává se nad svými ubožáky“ (49,13).

Když spatřil Zachariáš den Páně, vyzývá k povolávání Krále, který je pokorný a přijíždí na oslátku: „Hlasitě zajásej, síónská dcero, zaplesej, dcero jeruzalémská, hle, tvůj král k tobě přichází, je spravedlivý a přináší spásu!“ (Zach 9,9). Možná, že ještě nakažlivější je zvolání proroka Sofoniáše, který nám ukazuje téhož Boha jako zářivý střed slávy a radosti a který chce toto spásonosné zvolání sdělit svému lidu. Četba tohoto textu mne naplňuje životem: „Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, hrdina, vítěz, bude nad tebou plesat v radosti, obnovil k tobě svou lásku, s veselím nad tebou zajásá“ (Sof 3,17).

Je to radost prožívaná mezi maličkostmi všedního života jako odpověď na vroucí výzvu Boha, našeho Otce: „Synu, máš-li z čeho, doprávej si... Neupírej si přítomné štěstí“ (Sir 14,11.14). Kolik jen otcovské něhy se zračí za těmito slovy!

5. Evangelium, kde slavně září Kristův kříž, naléhavě vyzývá k radosti. Stačí pár příkladů: „Raduj se,“ zdraví anděl Marii (Lk 1,28). Navštívení Marie u Alžběty způsobí, že Jan se pohne radostí v lůně svojí matky (srov. Lk 1,41). Maria ve svém chvalo zpěvu prohlašuje:

„Můj duch plesá v Bohu, mém spasiteli“ (Lk 1,47). Když Ježíš začíná svoje poslání, Jan zvolá: „A tak je má radost dovršena“ (Jan 3,29). Samotný Ježíš „zajásal v Duchu svatém“ (Lk 10,21). Jeho poselství je zdrojem radosti: „To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila“ (Jan 15,11). Naše křesťanská radost pramení v jeho překypujícím srdci. Učedníkům slibuje: „Vy budete sice zarmoučeni, ale váš zármutek se obrátí v radost“ (Jan 16,20). A zdůrazňuje: „Ale zase vás uvidím a vaše srdce se bude radovat, a vaši radost vám nikdo nevezme“ (Jan 16,22). Když jej oni potom spatřili vzkříšeného, „zaradovali se“ (Jan 20,20). Kniha Skutků apoštolů podává, že v prvotním společenství „jedli pokrm v radosti“ (2,46). Kam přišli učedníci, tam zavládla „převeliká radost“ (8,8), byli „plní radosti“ (13,52) i uprostřed pronásledování a žalářník „jásal nad tím, že on i celý jeho dům uvěřil v Boha“ (16,34). Proč nevstoupit do této řeky radosti?

6. Jsou křesťané, jejichž styl vypadá jako postní doba bez Velikonoc. Uznávám ovšem, že radost se neprožívá stejným způsobem ve všech životních etapách a okolnostech, které jsou někdy velmi tvrdé. Přizpůsobuje se a přetváří a vždycky zůstává alespoň paprskem světla, který se rodí z osobní jistoty, že jsme nekonečně a nadevše milováni. Chápu lidi, kteří inklinují ke smutku kvůli vážným těžkostem, které je sužují, avšak postupně je třeba dovolit, aby se začala probouzet radost víry jako tajemná, ale pevná důvěra i uprostřed těch nejhorších protiventství: „Má duše je zbavena pokoje, zapomněl jsem, co je štěstí... Hle, co připomenu svému srdci, abych opět nabyl naděje. Jahvova přízeň se neskončila, nevyčerpal se jeho soucit. Každého rána se obnovují, veliká je jeho věrnost... Dobré je potichu očekávat Jahvovu spásu“ (Pláč 3,17.21-23.26).

7. Pokušení se objevuje často ve formě výmluv a obviňování, jako by bylo zapotřebí nespočetných podmínek, které by umožnily radost. Děje se tak, protože „technologická společnost dokázala rozšířit možnosti potěšení, avšak stěží dovede opatřit radost“. Mohu říci, že nejkrásnější a nejvíce spontánní radosti jsem během svého života spatřil mezi chudými lidmi, kteří neměli na čem lpět. Vzpomínám si na ryzí radost těch, kteří si i uprostřed velkých profesních závazků uchovali srdce věřící, velkorysé a prosté. Tyto radosti různými způsoby čerpají ze zdroje vždy větší Boží lásky projevené v Ježíši Kristu. Nepřestanu opakovat tato slova Benedikta XVI., která nás přivádějí k jádru

evangelia: „Na počátku křesťanského života není určité etické rozhodnutí nebo nějaká velká idea, nýbrž setkání s událostí, s Osobou, která otevírá před životem nový obzor a dává mu rozhodující zaměření.“

8. Jedině díky tomuto setkání – či opětovnému setkání – s Boží láskou, která se proměňuje na šťastné přátelství, jsme vyproštěni ze svého izolovaného vědomí a sebevztažnosti. Stáváme se plně lidští, když jsme více než lidští, když dovolíme Bohu, aby nás vedl nad nás samotné, abychom dosáhli své opravdovější existence. Tam spočívá zdroj evangelizační činnosti. Protože přijal-li někdo tuto lásku, která jej obdarovává smyslem života, jak by mohl potlačovat touhu sdělit ji druhým?

II. Sladká a útěšná radost z evangelizace

9. Dobro se vždycky chce sdílet. Každá autentická zkušenost pravdy a krásy sama sebou expanduje a každý člověk, který prožívá hluboké osvobození, dostává větší vnímavost pro potřeby druhých. Dobro se sdílením ujímá a rozvíjí. Kdo tedy touží žít důstojně a plně, nemá jinou cestu než uznávat druhého a usilovat o jeho dobro. Neměla by nás proto udivovat některá vyjádření svatého Pavla: „Kristova láska nás nutí“ (2 Kor 5,14); „Běda, kdybych nehlásal evangelium!“ (1 Kor 9,16).

10. Je to nabídka k životu na vyšší úrovni, ale s nemenší intenzitou: „Život sílí, když se daruje, a slábne v izolaci a pohodlnosti. Ti, kdo nejvíce využívají možnosti života, opouštějí bezpečný břeh a nadchnou se posláním předávat život druhým.“ Když církve vybízí k evangelizačnímu nasazení, nedělá nic jiného než to, že ukazuje křesťanům pravou dynamiku osobní realizace: „Tady objevujeme další hlubokou zákonitost reality: život roste a zraje v míře, s jakou jej odevzdáváme za život druhých. Koneckonců, toto je misijní poslání.“ Evangelizátor by se proto neměl tvářit pořád jako na pohřbu. Obnovme a posilme horlivost, „sladkou, útechyplnou radost ze šíření evangelia, a to i tehdy, musíme-li zasévat v slzách. (...) Kéž by současný svět mohl slyšet radostnou zvěst, po níž ve své úzkosti i naději touží, nikoliv od hlasatelů smutných, malomyslných, netrpělivých a úzkostlivých, ale od hlasatelů evangelia, jejichž život kypí horlivostí. Od těch, kteří jako první zakusili Kristovu radost“. Věčná novost

11. Obnovená zvěst nabízí věřícím – i těm vlažným a nepraktickým – novou radost ve víře a evangelizační plodnost. Její jádro a podstata je vskutku stále tatáž: Bůh projevující svoji nezměrnou lásku v Kristu usmrceném a vzkříšeném. On neustále obnovuje svoje

věřící, ať jsou jakéhokoli věku, obdařuje je silou, „jako orlí dostávají křídla, běží a neumdlí, jdou bez únavy“ (Iz 40,31). Kristus je „věčně radostné poselství“ (Zj 14,6); je „stejný včera i dnes i navěky“ (Žid 13,8), ale jeho bohatství a krása jsou nevyčerpatelné. On je stále mladý, je trvalým pramenem novosti. Církev nepřestává žasnout, jak „bezdná je Boží štědrost, moudrost a poznání!“ (Řím 11,33). Sv. Jan od Kříže říkal: „Toto houští moudrosti a vědění Božích je tak hluboké a nesmírné, že i kdyby o něm duše věděla sebevíc, vždy bude moci vstoupit hlouběji.“ Anebo také, jak pravil svatý Irenej: „Kristus svým příchodem přinesl s sebou veškerou novost.“ On může svojí novostí vždycky obnovit náš život a naše společenství a nabízené křesťanství, byť prochází temnými dobami a církevními slabostmi, nikdy nestárne. Ježíš Kristus může také rozbít nudná schémata, v nichž se Jej snažíme uvěznit, a překvapuje nás svojí neustálou, božskou kreativitou. Pokaždé, vrátíme-li se k prameni a obnovujeme původní svěžest evangelia, ukazují se nové cesty, kreativní metody, jiné výrazové formy, výmluvnější znamení, slova nabitá novým významem pro dnešní svět. Ve skutečnosti je každá autentická evangelizační aktivita vždycky „nová“.

12. Ačkoli po nás toto poslání požaduje velkorysý nasazení, bylo by chybou chápat je jako heroický osobní úkol, poněvadž toto dílo je především Jeho a přesahuje to, co můžeme objevit a pochopit. Ježíš je „prvním a největším hlasatelem evangelia“. V jakékoli formě evangelizace má primát vždycky Bůh, který nás povolal ke spolupráci s Ním a podněcuje nás mocí svého Ducha. Pravou novotou je ta, kterou chce Bůh sám tajemně vytvořit a kterou inspiruje, provokuje, orientuje a doprovází tisíce způsoby. V celém životě církve se musí vždy projevat, že iniciativa patří Bohu, který „si nás zamiloval“ jako první (1 Jan 4,10), a že jenom „Bůh dává růst“ (1 Kor 3,7). Toto přesvědčení nám umožňuje uchovávat radost uprostřed tak náročného a vyzývavého úkolu, který zaujme celý náš život. Vyžaduje všechno, ale současně nám nabízí všechno.

13. Novost tohoto poslání bychom neměli chápat ani jako nějaké vykořenění, zapomenutí živých dějin, které nás pojímají a ženou vpřed. Paměť je dimenzí naší víry, kterou bychom mohli nazvat „deuteronomickou“ v analogii k paměti Izraele. Ježíš nám zanechává eucharistii jako každodenní památku církve, jež nás stále více uvádí do Velikonoc (srov. Lk 22,19). Na pozadí vděčné paměti neustále září evangelizační radost, milost, o kterou potřebujeme prosit. Apoštolové

nikdy nezapomněli na chvíli, kdy se Ježíš dotknul jejich srdce: „Bylo kolem čtyř hodin odpoledne“ (Jan 1,39). Spolu s Ježíšem nám paměť zpřítomňuje „nesmírné množství těch, kteří se na nás dívají“ (Žid 13,7). Někdy nás zasvětili k životu z víry lidé prostí a blízci: „V paměti mi ožívá, jak upřímná je tvoje víra. Ale tak věřila už dávno tvoje babička Lois a tvoje matka Eunike“ (2 Tim 1,5). Věřícím je v zásadě „ten, kdo pamatuje“.

III. Nová evangelizace pro předávání víry

14. V naslouchání Duchu, který nám pomáhá rozpoznat společně znamení doby, se od 7. do 28. října 2012 konalo XIII. řádné a všeobecné zasedání biskupského synodu na téma Nová evangelizace pro předávání křesťanské víry. Bylo tam připomenuto, že nová evangelizace volá všechny a uskutečňuje se zásadně ve třech oblastech. Nejprve zmiňme oblast řádné pastorace, která je „živena ohněm Ducha, aby zažehla srdce věřících, kteří pravidelně přicházejí do společenství v den Páně, aby se živili ze stolu Slova a Chleba života věčného“. Do této oblasti je třeba zahrnout také věřící, kteří uchovávají intenzivní a upřímnou katolickou víru vyjadřovanou různými způsoby, třebaže se neúčastní bohoslužeb pravidelně. Tato pastorace se zaměřuje na růst věřících, aby tak stále více a celým svým životem odpovídali na Boží lásku.

Za druhé vzpomeňme na oblast týkající se „pokřtěných osob, které nežijí podle křestních požadavků“, nehlásí se již upřímně k církvi a nezakouší útěchu víry. Církev se jako ustavičně pozorná matka snaží, aby tyto lidé prožili konverzi, která jim vrátí radost víry a touhu nasadit se pro evangelium. A nakonec naznačme, že evangelizace je podstatně spojená s hlásáním evangelia těm, kdo neznají Ježíše Krista anebo jej neustále odmítali. Mnozí z nich hledají Boha ve skrytu, pohnuti nostalgií po Jeho tváři i v zemích se starodávnou křesťanskou tradicí. Všichni mají právo obdržet evangelium. Křesťané mají povinnost hlásat jej, aniž by někoho vylučovali; nikoli jako někdo, kdo ukládá nový závazek, nýbrž jako někdo, kdo sdílí radost, poukazuje na krásný obzor a nabízí lákavou hostinu. Církev neroste proselytismem, nýbrž „přitažlivostí“.

15. Jan Pavel II. nás vyzval, abychom uznali, že „se nesmí polevovat v hlásání radostné zvěsti“ těm, kdo jsou daleko od Krista, protože je to „první úloha církve“ a „misionářské zájmy jsou na prvním místě“. Misijní činnost „představuje i dnes pro církev velkou výzvu“. Co by se stalo, kdybychom vzali tato slova skutečně vážně? Jednoduše bychom uznali, že misijní činnost je paradigmatem každé církevní činnosti. V tomto smyslu

prohlásili latinskoameričtí biskupové, že „již nemůžeme zůstat klidní a pasivně čekat v našich kostelech“ a že je nezbytné „přejít od jednoduché konzervační pastorace k pastoraci rezolutně misionářské“. Tato úloha je nadále zdrojem těch největších radostí církve: „Tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad devětadevadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují“ (Lk 15,7).

Rozvržení a meze této exhortace

16. S potěšením jsem přijal pozvání synodálních otců redigovat tuto exhortaci. Shromáždil jsem přitom bohatství synodální práce. Radil jsem se také s různými lidmi a zamýšlím kromě toho vyjádřit starosti, které na mne doléhají v této konkrétní chvíli evangelizačního úsilí církve. Existuje nesmírně mnoho témat, která souvisejí s evangelizací nynějšího světa a která by bylo možno rozvinout. Zřekl jsem se však zevrubného pojednání o těchto rozmanitých otázkách, které mají být předmětem studia a pozorného prohloubení. Nemyslím si ani, že je zapotřebí očekávat od papežského magisteria definitivní nebo kompletní slovo o všech otázkách, které se týkají církve a světa. Není na místě, aby papež zastupoval místní episkopáty při rozlišování všech problematik, které se rýsují na jejich územích. V tomto smyslu poukazuji na nezbytnost pokračovat v ozdravné „decentralizaci“.

17. Tady jsem vybral návrh některých linií, které mohou v celé církvi povzbudit a orientovat novou etapu evangelizace plnou horlivosti a dynamiky. V tomto rámci a na základě učení dogmatické konstituce *Lumen gentium* jsem se rozhodl pozastavit se mimo jiné šířeji u následujících otázek:

- Reforma církve v misionářském vycházení
- Pokušení pastoračních pracovníků
- Církev pojatá jako celek Božího lidu, který evangelizuje
- Homilie a její příprava
- Sociální zahrnutí chudých
- Pokoj a sociální dialog
- Duchovní motivace misionářského nasazení

18. Zdržel jsem se u těchto témat a rozvedl je způsobem, který se může zdát nadměrný. Avšak nečinil jsem to s úmyslem podat nějaký traktát, ale jen poukázat na důležitost praktického dopadu těchto argumentů v nynějším poslání církve. Všechny totiž pomáhají vymezit určitý evangelizační styl, k jehož přijetí v každé vykonávané činnosti vybízím. Takto budeme moci přijmout do své každodenní práce pobídku Božího Slova: „Radujte se stále v Pánu, opakují: Radujte se!“ (Flp 4,4).

Biblický kvíz - VODA

Bodování:

- Za každou správně zodpovězenou otázku bez užití dalších pomůcek jsou 3 body.
- Za správnou odpověď s použitím Bible a jakkoli dlouhého samostatného hledání v ní jsou 2 body.
- Za správnou odpověď s použitím Bible a označeného místa (souřadnic) z nápovědy na konci kvízu nebo s elektronickým vyhledáváním je jen 1 bod.
- Za špatnou odpověď je 0 bodů.

Doporučený způsob řešení

Projděte celý test a na každou otázku odpovězte bez nápovědy. Pokud u více otázek si nejste jistí, nedívejte se hned po skončení na správné odpovědi, ale udělejte test znovu s hledáním v Bibli, případně i se souřadnicemi z nápovědy. Vyhodnoťte a porovnejte pak obě sady vašich odpovědí. Přečtěte si v Bibli místa vám neznámá.

Otázky

- Jak si nejstarší pisatelé Bible představovali polohu vody ve světě?
 - Voda byla jen nahoře v nebi, odkud občas přšla do jinak zcela suchého světa.
 - Voda byla jen dole jako velké moře, které obklopovalo souš a bylo příbytkem obřího netvora behemóta. Shora přšla, jen když ji tam Bůh tvořila sesílal jako déšť.
 - Voda byla jak dole jako moře vedle souše, tak i nahoře nad nebeskou klenbou. Suchý svět byl něco jako obří bublina obklopená vodou shora i zdola.
 - Voda na počátku nebyla ani nahoře ani dole, protože ji Bůh stvořil až později.
- Co našla egyptská otrokyně Hagar, vyhnaná Abrahámem na Sárin popud a bloudící ve stepi s dítětem umírajícím žízní?
 - Andělem přinesený džbán mléka.
 - Studnu, kterou uviděla, když jí Hospodin otevřel oči.
 - Smrt svoji i svého dítěte.
 - Nádobu s vodou, aby se mohla rituálně očistit a být přijata zpět.

3. Jak Mojžíš změnil chuť hořké vody z Mary, aby se dala pít?
- Hodil do ní dřevo.
 - Nasypal do ní sůl.
 - Vztáhl nad ni svoji zázračnou hůl.
 - Vykoupal v ní nevinné dítě jako předobraz křtu.
4. Jaký byl podle Hospodinova nařízení prostředek pro očištění někoho, kdo se dotkl mrtvého člověka nebo lidských kostí?
- Nápoj z krve obětního zvířete, žluči, vína a tří kapek vody
 - Odvar z listí posvátného stromu
 - Vyprání roucha v pramenité vodě, sedmidenní půst, chrámový poplatek a obětování zvířete
 - Směs popela z obětované krávy a čisté vody, yzop, vyprání roucha, omytí
5. Které bojovníky podle jejich chování u vody vybral Gedeón na Hospodinovu radu pro bitvu proti Midjáncům?
- Ty, kteří přebrodili rozvodněný proud a neupadli.
 - Ty, kteří při pití chlemtali vodu jako psi jazykem nebo si ji podávali k ústům rukou.
 - Ty, kteří si při pití klekli k vodě na kolena.
 - Ty, kteří vydrželi nejdéle ponoření pod hladinou.
6. K čemu použil Eliáš dvanáct džbánů vody při soupeření s pohanskými kněžími?
- Aby polil svoji zápalnou oběť a dříví a lépe je tím připravil k zapálení.
 - Aby polil obětní hranici nepřátelských kněží a zabránil tím vznícení jejich oběti.
 - Aby se sám polil a nespálil ho žár, který sálal z obětního ohně.
 - Aby spláchl krev vytékající z ran kněží, kteří se úmyslně zraňovali při vzývání svých bohů.
7. Které věci podle biblického výroku v Novém zákoně jsou zajedno a vydávají svědectví o Ježíši Kristu jako Božím Synu?
- Duch, voda a krev
 - Křída, sůl, voda a kadidlo
 - Chléb, víno, voda a modlitba
 - Voda Rudého moře (Paschy), voda křtu, voda zázračného rybolovu a voda z probodeného boku
8. Jak se jmenovala uzdravující voda, kterou vířil anděl?
- Siloe
 - Aloe
 - Bethesda
 - Betánie
9. Sv. Pavel třikrát ztroskotal s lodí, v jednom případě známe místo. Kde k tomu došlo?
- Na Černém moři u Krymu
 - Na Středozemním moři u Malty při cestě do vězení
 - Na genezaretském jezeře u Cesareje Filipovy při bouři během rybolovu
 - V Rudém moři u Suez u při misijní plavbě do východních moří
10. K čemu je v biblickém prorocství přirovnán déšť a sníh padající z nebe, který se nevrací, ale zavlažuje zemi?
- K hrachu házenému na stěnu v marné Boží námaze o nápravu člověka
 - K odpuštění, které hasí hněv a rozbroje mezi národy zaslíbené země
 - K proudu modliteb vysílaných Božím lidem
 - Ke slovu vycházejícímu z Božích úst a konajícímu to, k čemu je Bůh poslal

Vyhodnocení znalostí

Podle počtu získaných bodů si najdete zhodnocení stupně vašich znalostí.

0-7 bodů: Je to špatné. Náhodným losováním odpovědi získáte statisticky lepší výsledek. Nevěříte? Zkuste si to několikrát a házejte odpovědi kostkou, pětky a šestky ignorujte.

8-10 bodů: Občas něco spletete. Ale dá se s tím žít. Pochvala za snahu.

11-20 bodů: Umíte hledat v Bibli a něco si i pamatujete. Velmi dobře, jen tak dál.

21-30 bodů: Výborný výsledek

Nápověda

Použití souřadnic z této nápovědy snižuje bodový zisk za otázku ze tří bodů na jeden.

1. Gn 1,6-10	6. 1Kr 18,19-40
2. Gn 21,14-19	7. 1J 5,6-8
3. Ex 15,25	8. J 5,2-4
4. Nu 19,16-19	9. Sk 27,41 – Sk 28,1
5. Sd 7,5-7	10. Iz 55,10-11

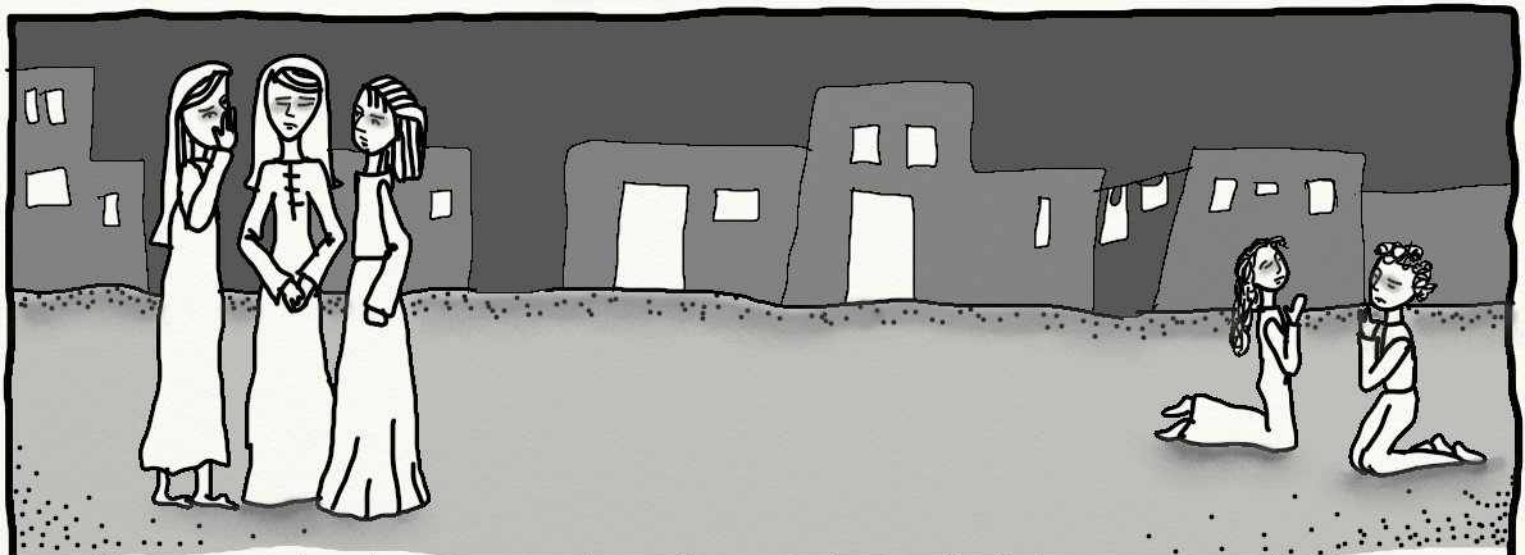
Správné odpovědi

Naleznete v patičce první strany :-)

JONÁŠ

VOLNĚ PŘEVYPRÁVĚNO Z BIBLE
OBRÁZKY A TEXT K.S.

PO TŘECH DNECH STRÁVENÝCH VE VELRYBÍM BŘIŠE DAL HOSPODIN JONÁŠOVI DRUHOU ŠANCI
A PŘIKÁZAL VELRYBĚ JONÁŠE PROPUSTIT...

POKRAČOVÁNÍ ŘÍŠTĚ